

Memento Sigismund Tagage

(nagekomen artikel)

Vicaris Vroemen

Namens onze bisschop Mgr. Frans Wiertz wil ik u, familieleden en vrienden, u, medebroeders, medebewoners van De Beyart, u, collega's en vooral hen, die hem de laatste tijd in zorg en solidariteit zeer nabij waren en voor hem zorgden... zijn medeleven en dank overbrengen voor alles, wat u voor hem gedaan hebt en betekend heeft. En ik sluit mij daar gaarne bij aan.

Onze dank en waardering gaat natuurlijk bijzonder uit naar hem, van wie wij afscheid nemen en die wij toevertrouwen aan Gods Liefdesmysterie. Als emeritus mocht ik de laatste jaren vaker gesprekken met hem voeren. Altijd weer viel mij op, hoe sterk zijn geloof was, zijn vertrouwen ook in dat verrijzenisgeloof, dat wij... schuilend bij Onze Heer... dit uur gevierd hebben. Hij werkte als broederpriester vanuit de overtuiging, dat hij de kinderen en de volwassenen niets mooiers kon brengen dan dat geloof in God de Vader, die open staat voor ieder menskind, niets mooiers dan de weg van Jezus, onze Broeder, in wie God zich zo nadrukkelijk laat zien. Waar en hoe hij ook werkte, dat was zijn fundament.

En daarmee verbonden die geloofschat van de Kerk, waarin dat vorm kreeg en krijgt. En als dat bedreigd werd in zijn ogen, dan kon hij vurig worden... naar collega's, maar ook naar de leiding, wie of waar dan ook.

Hij was niet voor niets conservator van de schatkamer in de St.-Servaas. 'Bewaren en bewaken', wat de oude Servaas hier had gebracht, 't geloof, en voorwerpen uit de latere tijd. Maar bij hem symbolisch toepasbaar op heel zijn leven. Zoals de Schatkamer hier op orde moest zijn, zo moet het ook met de geloofschat. Bewaren en uitdragen en niet laten vervagen. Conservare... Conservator... woorden, die bij zijn leven passen. Woorden, die ook soms leiden tot wat angst voor vernieuwing en progressie... in catechese of liturgie of nieuwe spiritualiteitsvormen in kloosters. De Christus zou en moest verkondigd worden, helder, duidelijk, vanuit de kerk, maar moest nog meer beleefd worden in daden van onderwijs en diaconie, op scholen en in de straten van zijn parochies. Ik geniet nog van zijn verhalen - de namen zijn verzonnen - over Marie, die een hogere plaats in de hemel kreeg dan hij door de prachtige dienst van zorg en opvang van haar vele kinderen, het verhaal van Sjeng, die er een potje van maakt, waarover je zomaar een prachtige roman kan schrijven. Verhalen hoe het zou moeten in de kerk met de geloofschat, die toch centraal moet staan. En zijn trots over het werk voor de Servaas. Maar hij voelde ook de pijn, zorg voor de toekomst. Om het met woorden uit een gedicht te zeggen:

*'God, uw naam is zoek in onze dagen,
uw kerken lopen leeg,
de harten der vromen zijn geslagen
en de tekenen zijn veeg.
De sporen van uw schreden zijn wat uitgewist,
vervaagd in zee en zand
uw onderwijzing opgegaan in mist'.*

De laatste keer, Sigismund, zei je daar iets over, ook over de hoop om Kerstmis, feest van de Menswording, de Incarnatie, nog te halen. Helaas dus niet hier. Maar belangrijker is: Jij hebt zeker vanuit het 'conservare' een bijdrage geleverd aan de Menswording (in woord en daad) van Jezus, op school, op de straat, dicht bij de mensen, bij de kinderen, bij Sjeng en Marie en het lag allemaal - mede door jou - opgeslagen in de schatkamer van St.-Servaas.

Als we daar binnen gaan, zullen we aan jou denken. Fijn, dat je mij toeliet - jij als conservator - ik op zoek naar openingen naar de nieuwe tijd.

Dank voor alles en rust in vrede.